

[Justitsministeren.]

efter en Tvangsindlæggelse, har ønsket at faa Afskrift af de Lægeerklæringer, der er afgivet om dem. En af Overlægerne udtalte i Anledning af et saadant Andragende over for Justitsministeriet, at det maa anses for principielt skadeligt for Patienter af den her omhandlede Karakter at faa Lejlighed til at gøre sig bekendt med bl. a. Lægeerklæringer i deres egen Sag; ifølge Sagens Natur, nemlig da de er sindssyge, forstaa de ikke de Udtalelser om deres Sygdom, som findes i Erklæringen, men de opfatter dem som en Forfølgelse, og dernæst foranlediges de netop derved til at imødegaa den formentlige Uretfærdighed og kommer ind i den samme sygelige Svikmølle, som man netop har søgt at befri dem fra, og som muligt atter vil foranledige før eller senere deres Indlæggelse paa Hospitalet. Af lægelige Grunde fraraadedes det derfor, at den paagældende fik udleveret Afskrift af Erklæringen, og Ministeriet afslog Andragendet.

Naar Ministeriet saaledes maa anse det for mest hensigtsmæssigt, at den syge ikke bliver gjort bekendt med den Art Lægeerklæringer, skyldes det Hensynet til den syge selv og paa ingen Maade, at man ønsker at skjule noget. Dette vil jo ogsaa fremgaa af, at man meddeler alle de fornødne Oplysninger til de Personer, der har særlig Interesse i dem — f. Eks. ogsaa til alle de ærede Medlemmer af Rigsdagen, der af en eller anden Grund maatte ønske at sætte sig ind i en Sag.

Men jeg skal endelig henvise til, at Familieretskommissionen, disse særlig sagkyndige, i sin Betænkning har drøftet netop Spørgsmaalet om Domstolsbehandling af disse Sager. Kommissionen udtaler sig imidlertid imod en saadan Behandling, navnlig fordi Offentligheden derved indblandes i Patientens Forhold, hvad der ofte kan være til Skade for hans Helbredstilstand; og en mulig Bestemmelse om, at saadanne Sager skulde behandles for lukkede Døre, mener Kommissionen netop vil betage denne Fremgangsmaade dens væsentligste Tiltrækningskraft. Imod Domstolsbehandling fremhæver Kommissionen endvidere, at saadan Behandling vil kræve Udgifter til Sagfører, og endelig henviser til, at Domstolsafgørelse ikke vil kunne træffes tilstrækkelig hurtigt — altsaa adskillige af de Argumenter, som allerede er nævnt ogsaa af den ærede Ordfører for Udvalget.

Jeg kan altsaa ikke sige andet, end at baade Ministeriets efterhaanden indhentede Erfaringer, støttet paa, hvad jeg nu har

nævnt, og Familieretskommissionens Betænkning taler imod at indføre Domstolsbehandling netop i disse specielle Sager, og det er mig derfor ikke muligt og har ikke været mig muligt at tiltræde det af Mindretallet stillede Ændringsforslag, hvor sagligt end Mindretallet finder dette. Jeg tilraader altsaa at stemme imod dette Mindretalsforslag.

Ordføreren (Holger Eriksen): Jeg finder ingen Anledning til at betvivle Ærligheden af den Omsorg for de sindssyge, som den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Julin, hævder at have, men naar han gaar saa vidt, at han ligefrem ønsker, ikke blot at Spørgsmaal om Udskrivning af en Patient skal forelægges for Domstolene, men ogsaa, at Behandlingen skal foregaa under fuld Offentlighed, saaledes at den syge skal se sine Forhold trævlet op og spredt for alle Vinde, ja, saa finder i hvert Fald jeg Anledning til at bemærke, at efter min Mening har den Omsorg, det ærede Medlem føler for de sindssyge, en lignende Karakter som den Omsorg, Bjørnen udviste, dengang den vilde jage en Flue væk fra sin Herres Pande og var saa uheldig at komme til at slaa saa haardt til, at dens Herre fik Hovedet knust. Jeg kan ikke se rettere, end at det samme er Tilfældet her. De sindssyge, hvis Interesse man vil varetage, er ikke tjent med at faa deres Forhold behandlet paa den Maade. Dertil kan man naturligvis svare: ja, men de kan jo lade være med at føre Sagerne frem for Domstolene. Det kan de, men vi maa huske, at de fleste, formodentlig alle de, der saaledes klager, ikke er normale Mennesker; det er syge Mennesker, som ikke har deres fulde Dømmekraft, og derfor er de ikke selv klar over, hvilke uhyggelige Følger for dem selv det har at faa Sagerne frem for Domstolene.

Det ærede Medlem for det konservative Parti, det ærede Medlem Hr. Skjerbæk, gjorde gældende, at man i hvert Fald, naar der var Tale om at faa konstateret, om en Mand var straffaavirkelig, ikke nøjedes med at henholde sig til Lægeerklæringen. Jeg mener nu ikke, man her har en Parallel, i hvert Fald ikke en saadan Parallel, at man kan lægge nogen Vægt paa den. Man maa huske paa, at naar man skal afgøre, om en Mand er straffaavirkelig eller ej, foreligger der en Forbrydelse, en Forbrydelse, der skal straffes, og det, der skal tages Standpunkt til, er altsaa, om denne Mand eventuelt kan slippe for Straf, fordi han ikke er straffaavirkelig. Man kan i en